

UZASADNIENIE

Celem projektowanej regulacji jest poprawa warunków wykonywania działalności gospodarczej. Służyć temu będzie zniesienie lub ograniczenie niektórych uciążliwych i zbędnych obciążeń administracyjnych i uproszczenie przepisów, które są barierami rozwoju przedsiębiorczości. W szczególności celem projektowanych zmian jest poprawa płynności finansowej przedsiębiorców, ograniczenie zatorów płatniczych w gospodarce oraz zwiększenie dyscypliny płatniczej między przedsiębiorcami.

Nieprecyzyjne przepisy i biurokratyczne ograniczenia hamują wzrost przedsiębiorczości w Polsce oraz narażają przedsiębiorców na ponoszenie nieuzasadnionych kosztów. W okresie kryzysu nieuzasadnione obciążenia administracyjne są szczególnie szkodliwe dla rozwoju gospodarki. Zmiany zawarte w projektowanej regulacji mają przede wszystkim poprawić funkcjonowanie małych i średnich przedsiębiorstw oraz mikroprzedsiębiorców.

Ministerstwo Gospodarki przeprowadziło badania pomiaru obciążeń przedsiębiorców. Według wstępnej estymacji suma rocznych kosztów administracyjnych w Polsce może sięgać nawet 6,1% PKB Polski, natomiast suma rocznych obciążeń administracyjnych (czyli czystej biurokracji) estymuje na poziomie ok. 2,9% PKB.

Międzynarodowe rankingi plasują Polskę w granicach przeciętnej, chociaż w ostatnich latach widoczny jest w tym względzie stały postęp. Wyniki rankingów międzynarodowych (np. Doing Business, Economic Freedom of the World), postulaty ekonomistów i strony społecznej oraz wnioski z raportów zewnętrznych i własnych analiz Ministerstwa Gospodarki wskazują, że nadal istnieje niewykorzystany potencjał Polski w zakresie wprowadzania ułatwień w prowadzeniu działalności gospodarczej. Jego właściwe wykorzystanie może przyczynić się do utrzymania wysokiego poziomu wzrostu gospodarczego, czemu może sprzyjać wprowadzenie w życie kilku najważniejszych postulatów OECD (również tych o charakterze deregulacyjnym), co według wyliczeń OECD może spowodować wzrost PKB o 14% w perspektywie 10-letnich kompleksowych działań w zakresie reformy regulacji.¹⁾ Według źródeł Komisji Europejskiej istotną barierą wzrostu gospodarczego w Polsce jest szeroko zakrojona biurokracja²⁾.

Projekt wprowadza uproszczenia w systemie podatkowym oraz przepisy zwiększające pewność działania przedsiębiorców dzięki jawności interpretacji wydawanych przez organy

---

¹⁾ OECD ECO Working Paper No. 835.

²⁾ Polska ma drugi najwyższy (za Cyprem) w UE wskaźnik administracyjnych kosztów podatkowych oraz trzeci najwyższy (za Czechami i Bułgarią) wskaźnik długości czasu potrzebnego na wypełnianie wymogów podatkowych.

publiczne. Propozycje zmian dotyczą m.in. prawa podatkowego, zwłaszcza w odniesieniu do instytucji kosztów uzyskania przychodów oraz neutralności podatku VAT dla podatnika. W projekcie proponuje się także dalsze ograniczanie obowiązków informacyjnych, co zdecydowanie ułatwi kontakty przedsiębiorców z organami administracji. Jest to również wyraz zaufania państwa do przedsiębiorców. Zmniejszenie obciążeń w tym zakresie ograniczy koszty dopełniania procedur administracyjnych, a tym samym koszty wykonywania działalności gospodarczej w Polsce.

Projektowana regulacja wprowadza głównie rozwiązania upraszczające, zmiany porządkujące, doprecyzowujące lub zmieniające przepisy, tak by nie naruszały systemu rozwiązań już istniejących. Wnikliwa analiza przepisów i doświadczenie nabyte w ramach prac nad dwiema wcześniejszymi ustawami o charakterze deregulacyjnym potwierdzają, że tego rodzaju zmiany w przepisach, doprecyzowanie normy czy dopuszczenie większego zaufania organów wobec przedsiębiorców może znacząco poprawić warunki funkcjonowania przedsiębiorstw w gospodarce.

Projektowane zmiany dotyczą przede wszystkim:

- 1) ograniczenia zatorów płatniczych oraz poprawy płynności finansowej przedsiębiorców,
- 2) ograniczenia obowiązków informacyjnych,
- 3) sprawnej administracji.

Omówienie proponowanych zmian

1. Zmiany w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (art. 10 projektu)

- 1) ograniczenie zatorów płatniczych oraz poprawa płynności finansowej przedsiębiorców

W ramach obrotu gospodarczego powstają opóźnienia w regulowaniu zobowiązań między kontrahentami. Na tę sytuację nakładają się często skutki nieregulowania należności wynikających z rachunków i faktur dokumentujących poniesione wydatki, tworząc „zatory płatnicze”. Problem ten najbardziej jest odczuwalny przede wszystkim przez małych przedsiębiorców. Zjawisko to wpływa negatywnie na płynność finansową przedsiębiorców. Efektem braku płynności może być brak środków na regulowanie zobowiązań podatkowych, na czym z kolei traci budżet państwa i system ubezpieczeń społecznych oraz zdrowotnych. Negatywnym skutkiem zatorów płatniczych może

również być przesunięciem części działalności gospodarczej do szarej strefy. Jednym z instrumentów, które mogą przyczynić się do ograniczenia zjawiska zatorów płatniczych, są proponowane w projekcie niniejszej ustawy zmiany w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (art. 10 projektu), zwanej dalej „ustawą o VAT”, w zakresie kasowej metody rozliczeń. W art. 10 w pkt 1 projektu przewidziano zmiany w zakresie metody kasowej, uregulowanej w art. 21 ustawy o VAT. W obecnym stanie prawnym możliwość odprowadzenia podatku VAT dopiero w momencie, gdy kontrahent zapłaci za towar lub usługę, jest dopuszczalna dla tzw. małych podatników. Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy o VAT w przypadku małych podatników, którzy wybrali rozliczanie podatku VAT metodą kasową, obowiązek podatkowy powstaje z dniem uregulowania całości lub części należności, nie później jednak niż 90. dnia, licząc od dnia wydania towaru lub wykonania usługi. Obecnie zatem, mimo że mały podatnik rozlicza VAT metodą kasową, brak płatności za dostarczony towar lub wykonaną usługę nie eliminuje obowiązku zapłaty podatku VAT należnego z tytułu wystawionej faktury, mimo braku zapłaty tej należności. Ograniczenie czasowe przewidziane w obecnym brzmieniu art. 21 ust. 1 ustawy o VAT może być uciążliwe dla najmniejszych przedsiębiorców, którzy zazwyczaj nie mają możliwości skorzystania z finansowania zewnętrznego dla utrzymania płynności finansowej. Dlatego konieczność zapłaty podatku 90. dnia od sprzedaży niezależnie od tego, czy mały podatnik otrzymał zapłatę, czy też nie, może wpływać na ich płynność finansową. W związku z tym zasadne jest zniesienie 90-dniowego terminu w odniesieniu do małego podatnika rozliczającego się metodą kasową, w przypadku gdy jego kontrahentem jest podatnik VAT czynny (projektowany art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy o VAT). Natomiast w przypadku małego podatnika rozliczającego się metodą kasową, którego kontrahentem jest podmiot inny niż podatnik VAT czynny, termin 90-dniowy wynikający z ww. przepisu zostanie wydłużony do 180 dni (projektowany art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy o VAT). Pozostawienie (ale w znacząco wydłużonym terminie) „ogranicznika” czasowego jest uzasadnione potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa budżetu państwa, gdyż w przypadku kontrahentów innych niż podatnicy VAT czynni nie ma w systemie VAT bodźca (w postaci możliwości odliczenia podatku) do uregulowania należności. Brak obowiązku zapłaty podatku po stronie podatnika, w sytuacji dokonania sprzedaży na rzecz innego podatnika VAT czynnego, będzie skorelowany – jak jest obecnie – z prawem do odliczenia tego podatku przez odbiorcę faktury. W konsekwencji faktura, która nie zostanie uregulowana przez kontrahenta, nie będzie stanowiła dla niego podstawy do odliczenia z niej podatku naliczonego. Z uwagi

na powiązanie w projektowanym art. 21 ust. 1 ustawy o VAT obowiązku podatkowego u małego podatnika wyłącznie z dokonywanymi przez niego dostawami towarów i świadczonymi przez niego usługami (obecnie obowiązek ten jest skorelowany ze wszystkimi czynnościami dokonywanymi przez małego podatnika, co czyni całą regulację w pewnym stopniu nieczytelną i nie ma bezpośredniego uzasadnienia w dyrektywie 2006/112/WE) istnieje potrzeba zmodyfikowania obecnego brzmienia ust. 6 w art. 21. Zgodnie z proponowanym brzmieniem tego przepisu kasowa metoda rozliczania nie będzie miała zastosowania – tak jak obecnie – do niżej wymienionych przypadków:

- a) dostawy towarów za pośrednictwem automatów,
- b) świadczenia usług telekomunikacyjnych za pomocą żetonów, kart telefonicznych i innych jednostek uprawniających do korzystania z tych usług w systemie przedpłaconym,
- c) otrzymania dotacji, subwencji oraz innych dopłat o podobnym charakterze,
- d) wewnątrzspółnotowej dostawy towarów oraz przemieszczeń towarów do magazynów konsygnacyjnych.

We wszystkich ww. przypadkach, wyłączonych z kasowego rozliczania, obowiązek będzie powstawał na zasadach ogólnych. Powyższa zmiana nie modyfikuje w żaden sposób obecnie obowiązującej zasady rozliczania przez małego podatnika wewnątrzspółnotowego nabycia i importu towarów, dostawy, dla której podatnikiem jest nabywca, oraz importu usług. W tych przypadkach obowiązek podatkowy będzie powstawał również na zasadach ogólnych. Przy okazji zaprojektowanych zmian merytorycznych zaproponowano zmiany porządkowe w ust. 2 art. 21. W ust. 2 zaproponowano, aby metoda kasowa objęła tylko czynności wykonane w okresie jej stosowania. Metoda ta nie miałaby zatem zastosowania do wszystkich czynności wykonanych przed tym okresem, co jest logiczne i spójne, zwłaszcza z obowiązkami nabywcy towarów i usług od małego podatnika stosującego metodę kasową związanymi z odliczaniem podatku. W konsekwencji wprowadzonych modyfikacji zasadne jest uchylenie, jako zbędnego, ust. 5 w art. 21. Zaprojektowana zmiana porządkowa w tym przepisie zapewni, w ocenie projektodawcy, lepszą czytelność przepisu w przypadku rozpoczęcia rozliczania podatku metodą kasową oraz jego zakończenia, bez wprowadzania merytorycznej zmiany w jego treści. Nadal bowiem, jak obecnie, kasowa metoda rozliczeń dotyczyć będzie wyłącznie czynności, które zostały wykonane w okresie, w którym podatnik stosuje metodę kasową.

Z uwagi na zmianę zasad rozpoznawania obowiązku podatkowego u małego podatnika uzasadnione jest również stosowne zmodyfikowanie zasad dokonywanych przez niego odliczeń podatku naliczonego. Nowe brzmienie ust. 16 w art. 86 zakłada możliwość odliczenia podatku naliczonego od dokonywanych przez niego zakupów towarów i usług w rozliczeniu za kwartał, w którym uregulowali całą należność wynikającą z faktury (w tym zakresie nie dokonano zmian w stosunku do stanu obecnego). Korzystną dla przedsiębiorców zmianą w stosunku do stanu obecnego jest umożliwienie odliczenia podatku naliczonego z faktury w części zapłaconej. Ponadto podatek naliczony wynikający z dokumentu celnego będzie odliczany na zasadach ogólnych, tj. w okresie rozliczeniowym, w którym podatnik otrzymał taki dokument. Zmiany w art. 86 ust. 17 mają charakter redakcyjny – nadal więc, tak jak obecnie, ograniczenia wynikające z art. 86 ust. 16 nie będą miały zastosowania do kwoty podatku naliczonego, wynikającej z faktur otrzymanych przed okresem, od którego podatnik rozlicza się metodą kasową. Przepis art. 86 ust. 18 reguluje zasady odliczania podatku naliczonego w sytuacji utraty przez podatnika możliwości korzystania z metody kasowej lub rezygnacji z niej. Wprowadzone modyfikacje w brzmieniu tego przepisu związane są z wprowadzeniem odliczania dla małych podatników od dokumentów celnych na zasadach ogólnych oraz uzupełnieniem tego przepisu o możliwość odliczania podatku z faktur w części zapłaconych.

Zmiana zasad powstawania obowiązku podatkowego w przypadku czynności dokonywanych przez małych podatników wymaga wprowadzenia regulacji przejściowych. Zgodnie zatem z art. 20 projektu czynności dokonane przed dniem 1 stycznia 2013 r. mali podatnicy będą rozliczać na dotychczasowych zasadach. Nowe zasady będą więc obowiązywać małych podatników dopiero w stosunku do czynności dokonywanych od tego dnia (ust. 1). W związku ze zmianą zasad odliczania podatku naliczonego wynikającego z dokumentów celnych (od dnia 1 stycznia 2013 r. odliczanie według zasad ogólnych) dokumenty celne otrzymane przez małego podatnika do końca 2012 r. będą odliczane na „starych” zasadach (ust. 2). Wszystkie zawiadomienia o wyborze metody kasowej, złożone przed dniem 1 stycznia 2013 r., zachowają swoją moc dla celów stosowania „nowej” metody kasowej (ust. 3), przy czym, jeżeli podatnik nie chce korzystać z rozliczania kasowego według nowych zasad, może z tej metody zrezygnować od dnia 1 stycznia 2013 r., pod warunkiem że zawiadomi o tej decyzji naczelnika urzędu skarbowego do dnia 15 stycznia 2013 r. (ust. 4). Podatnicy, którzy dotychczas nie korzystali z kasowej metody rozliczeń, a chcą ją wybrać od

dnia 1 stycznia 2013 r. – z uwagi na korzystne w niej regulacje – muszą zawiadomić o tym zamiarze naczelnika urzędu skarbowego również do dnia 15 stycznia 2013 r. (ust. 5).

2) ułatwienia w skorzystaniu z ulgi na złe długi w zakresie VAT (art. 10 pkt 3 i 4 projektu)

W obecnym stanie prawnym podatnik, który rozliczył podatek VAT od należności, której faktycznie nie otrzymał, może dokonać odpowiedniej korekty po upływie 180 dni od terminu płatności i przy spełnieniu szeregu dodatkowych warunków. Celem upowszechnienia możliwości skorzystania przez wierzyciela, który nie otrzymał swojej należności, z tzw. ulgi na złe długi, proponuje się skrócenie terminu na dokonanie korekty oraz wprowadzenie szeregu odbiurokratyzujących zmian, umożliwiających dodatkowo skorzystanie z tej instytucji niejako w sposób „automatyczny”. Zmiany zaproponowane w ust. 1 i 1a w art. 89a ustawy o VAT pozwolą na zmniejszenie podstawy opodatkowania oraz związanego z nią podatku należnego z tytułu dostawy towarów lub świadczenia usług na terytorium kraju w przypadku niezapłaconych wierzytelności (które nie zostały także zbyte), od których terminu płatności upłynęło 150 dni. Jeżeli wierzytelność nie zostanie zapłacona w części, uprawnienie do skorygowania będzie przysługiwało wierzycielowi w części niezapłaconej. Należy podkreślić, że zaproponowany termin 150 dni będzie w kolejnych latach skracany, jeżeli tylko analiza funkcjonowania tego systemu wykaże, że skala korekt nie spowoduje dysfunkcji pracy urzędów skarbowych, tzn. dalsze skrócenie tego terminu nie objęłoby więcej niż 20% przeterminowanych faktur oraz liczba faktur objętych korektą nie przekroczyłaby 10 mln. Z uwagi na zmodyfikowanie ww. ustępów zasadne stało się usunięcie z obecnego ust. 2 art. 89a ustawy o VAT, jako zbędnych, dwóch warunków dokonania korekty:

- a) obowiązku uprzedniego wykazania niezapłaconych wierzytelności w deklaracji jako obrotu opodatkowanego wraz z podatkiem należnym (dotychczasowy pkt 2) – warunek ten i tak wynika z ogólnych zasad, gdyż można skorygować podstawę opodatkowania i podatek należny, jeżeli były one w ogóle ujawnione, oraz
- b) niezbycia wierzytelności (dotychczasowy pkt 4).

Równocześnie celem zabezpieczenia interesów budżetu państwa konieczne jest wprowadzenie dodatkowego warunku dokonania korekty. Mianowicie na dzień poprzedzający dzień złożenia deklaracji podatkowej, w której ma być dokonana korekta, dłużnik nie może pozostawać w trakcie postępowania upadłościowego lub w trakcie

likwidacji. Spełnienie tego warunku nie będzie szczególnie utrudnione z uwagi na możliwość natychmiastowego zweryfikowania tych warunków w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEiIDG) lub Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS) udostępnionych w Internecie w trybie online. Ponadto celem zlikwidowania zbędnego formalizmu związanego z zastosowaniem ulgi na złe długi proponuje się rezygnację z dotychczasowego warunku zawiadamiania dłużnika o zamiarze skorygowania podatku należnego (uchylenie pkt 6 w art. 89a ust. 2) oraz o dokonaniu takiej korekty, jak również zawiadomieniu o tym fakcie organu podatkowego (uchylenie ust. 6 w art. 89a). W konsekwencji dla skorzystania z ulgi na złe długi nie będzie konieczne uzyskanie potwierdzenia odbioru przez dłużnika ww. zawiadomień.

Zgodnie z projektowanym ust. 3 w art. 89a ustawy o VAT korekta podstawy opodatkowania oraz kwoty podatku należnego może nastąpić, począwszy od okresu, w którym nieściągalność wierzytelności uznaje się za uprawdopodobnioną, tj. od okresu, w którym upłynął 150. dzień od dnia upływu terminu płatności tej wierzytelności, pod warunkiem jednakże, że do dnia złożenia deklaracji z tą korektą płatność nadal nie została dokonana. Podkreślenia wymaga, że podatnik (wierzyciel) nie ma obowiązku tylko prawo do dokonania takiej korekty i może je zrealizować w terminie późniejszym niż wyżej wymieniony. Zasada natomiast dokonania powrotnej korekty w przypadku uregulowania przez kontrahenta należności pozostała bez zmian, jednakże przepis art. 89a ust. 4 został odpowiednio zmodyfikowany celem dostosowania jego brzmienia do projektowanej systematyki instytucji. Wierzyciel nadal, tak jak obecnie, będzie miał obowiązek zawiadomić właściwy dla siebie urząd skarbowy o dokonanej korekcie wraz ze wskazaniem jej kwoty oraz danych dłużnika (art. 89a ust. 5 ustawy o VAT). Informacja ta będzie składana równocześnie z deklaracją podatkową, w której dokonuje się korekty. Organ podatkowy zostanie w ten sposób poinformowany o podatniku-dłużniku, który nie wywiązał się ze swojego zobowiązania, tracąc tym samym uprawnienie do obniżenia podatku należnego o wskazaną w zawiadomieniu kwotę podatku naliczonego. Celem usprawnienia obsługi weryfikacji przez organy podatkowe realizacji obowiązków nałożonych w takich przypadkach na dłużników zaproponowano obowiązkową delegację ustawową do wydania przez Ministra Finansów urzędowego wzoru takiego zawiadomienia (art. 89a ust. 8 ustawy o VAT).

W przypadku nieuregulowania przez dłużnika całości (lub części) należności wynikającej z faktury dokumentującej dostawę towarów lub świadczenie usług proponuje się nałożenie na niego obowiązku skorygowania całości (lub części) uprzednio odliczonego

z tego tytułu podatku naliczonego (art. 89b ust. 1 i 2 ustawy o VAT). W odróżnieniu od stanu obecnego projektowane przepisy zobowiązują dłużnika do dokonania korekty niezależnie od faktu, czy jego wierzyciel skorzystał z możliwości obniżenia podstawy opodatkowania i kwoty podatku należnego, czy też nie. Ponadto – inaczej niż obecnie – korekta powinna być dokonana w rozliczeniu za okres, w którym upłynął 150 dzień od dnia upływu terminu płatności danej faktury. Dłużnik nie będzie zobowiązany do dokonania korekty tylko wówczas, gdy ureguluje należność najpóźniej w ostatnim dniu tego okresu rozliczeniowego (art. 89b ust. 1a). Nie ulegnie natomiast zmianie, unormowana w art. 89b ust. 4 ustawy o VAT, możliwość powrotnego dokonania korekty (w całości lub w części) – zwiększenia podatku naliczonego – w sytuacji uregulowania przez dłużnika należności (całości lub jej części).

W związku z nałożeniem na dłużnika obowiązku korygowania uprzednio odliczonego podatku naliczonego w okresie, w którym nieściągalność danej wierzytelności została uznana za uprawdopodobnioną (tj. na bieżąco, bez konieczności „cofania” się do okresu rozliczeniowego, w którym ją pierwotnie odliczono), oraz likwidacją obowiązku zawiadamiania dłużnika przez wierzyciela o dokonaniu korekty, zasadne jest uchylenie ust. 3 i 5 w art. 89b ustawy o VAT. Celem zmobilizowania dłużników do regulowania swoich zobowiązań oraz zabezpieczenia interesów budżetu państwa proponuje się nakładanie na dłużnika przez organ podatkowy lub organ kontroli skarbowej sankcji (dodatkowego zobowiązania podatkowego) w sytuacji naruszenia przez niego obowiązku dokonania korekty podatku naliczonego (art. 89b ust. 6 ustawy o VAT). Sankcja ta, w wysokości 30% kwoty podatku naliczonego podlegającego korekcie, nie będzie nakładana jedynie w przypadku osób fizycznych, które będą podlegać odpowiedzialności karnej na gruncie Kodeksu karnego skarbowego. Taka regulacja uwzględnia orzecznictwo TK w zakresie dodatkowego zobowiązania podatkowego w VAT.

Z uwagi na znaczne opóźnienia w regulowaniu należności możliwe będą sytuacje, w których ich uregulowanie będzie miało miejsce już po zmianie statusu podatników, tj. z podatników VAT czynnych na podatników VAT zwolnionych. W takim przypadku zasadne jest dokonanie stosownej zmiany art. 99 ust. 7 ustawy o VAT (art. 10 pkt 5 projektu), zgodnie z którą podatnicy zwolnieni z podatku VAT po otrzymaniu lub uregulowaniu należności będą odpowiednio obowiązani lub uprawnieni do dokonania korekty podatku w złożonej, wyłącznie na tę okoliczność, deklaracji podatkowej. Regulacje przejściowe są również niezbędne w stosunku do instytucji ulgi na złe długi. Przepis art. 21 projektu

przewiduje stosowanie dotychczasowych zasad korygowania do wierzytelności, które powstały do końca roku 2012 r., z wyjątkiem sytuacji, gdy ich nieściągalność została uprawdopodobniona zgodnie z nowym brzmieniem art. 89a ust. 1a już w 2013 r. (tj. w tym roku upłynął 150. dzień od dnia upływu terminu ich płatności).

2. Zmiany w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (art. 3 i 4 projektu)

1) regulacje w podatkach dochodowych zmierzające do likwidacji zatorów płatniczych

Propozycja zmian polega na wprowadzeniu do ustaw o podatkach dochodowych rozwiązań, na podstawie których podatnik będący dłużnikiem obowiązany będzie do dokonania korekty kosztów uzyskania przychodów w przypadku nieuregulowania kwoty wynikającej z faktury (innego dokumentu) w ciągu 30 dni od upływu terminu płatności ustalonego przez strony.

Proponuje się dodanie art. 24d w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz art. 15b w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych, stanowiących, iż w przypadku braku zapłaty kwoty wynikającej z faktury (rachunku), umowy albo innego dokumentu, przed upływem 30 dni od upływu terminu płatności, podatnicy byłiby zobowiązani do dokonania korekty kosztów uzyskania przychodów.

Wprowadzenie takiej regulacji nie oznacza odstąpienia od stosowania zasady memoriałowej, gdyż generalnie w dalszym ciągu podatnicy będą ją stosować do kwalifikowania ponoszonych kosztów do kosztów uzyskania przychodów. Natomiast w sytuacji, gdy nie dokonają zapłaty w odpowiednim terminie, wówczas będą zobowiązani do dokonania stosownej korekty kosztów.

W celu uniknięcia sytuacji, gdy podatnik będzie wykorzystywał swoją dominującą pozycję wobec dostawcy usług lub towarów przez narzucanie długich terminów płatności, proponuje się rozwiązanie polegające na wyłączeniu z kosztów uzyskania przychodów kwot nieopłaconych w terminie 90 dni od dnia zaliczenia ich do kosztów uzyskania przychodów.

Zgodnie z propozycją korekta kosztów byłaby dokonywana „na bieżąco”, a więc w miesiącu, w którym upłyną wskazane w ustawie podatkowej terminy.

Proponowane rozwiązania będą miały odpowiednie zastosowanie do odpisów amortyzacyjnych od środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych. Tym

samym z kosztów uzyskania przychodów będą wyłączone odpisy amortyzacyjne, w tej części, która odpowiada nieuregulowanym płatnościom składającym się na wartość początkową.

W przypadku kiedy termin ten upływa w kolejnych miesiącach i odnosi się do całości zobowiązania, podatnik będzie miał prawo do uwzględnienia w kosztach odpisów amortyzacyjnych pod warunkiem uregulowania zobowiązania we wskazanych terminach.

Proponowane rozwiązania uwzględniają również sytuacje, w których podatnik wytwarza środek trwały, zaciągając zobowiązania z różnymi kontrahentami i terminami płatności (np. z tytułu zakupu materiałów, z tytułu robocizny). Wówczas na dzień rozpoczęcia amortyzacji środka trwałego może zdarzyć się sytuacja, w której uregulowane zostaną niektóre zobowiązania, a termin wymagalności pozostałych upłynie po terminie rozpoczęcia amortyzacji. Wówczas podatnik będzie miał prawo do uwzględnienia w kosztach w całości przysługujących odpisów amortyzacyjnych, jeżeli niewymagalne jeszcze zobowiązania zostaną uregulowane w terminie.

Zaproponowane regulacje obejmują także sytuację, w której podatnik nie ponosi kosztów uzyskania przychodów lub poniesione koszty są niższe od kwoty zmniejszenia; wówczas zwiększa on przychody o kwotę, o którą nie zostały zmniejszone koszty podatkowe.

Przepisy regulują także sytuację, w której kwota zobowiązania jest rozpoznawana w kosztach dopiero po upływie terminu ostatecznego uregulowania zobowiązania (np. dotyczy kosztów bezpośrednich). Wprowadza się zasadę, iż kwota ta nie może być zaliczona do kosztów uzyskania przychodów wcześniej niż w miesiącu jej uregulowania.

Zakłada się, iż projektowane przepisy będą miały zastosowanie nie tylko wtedy, gdy nie zostanie zapłacona cała kwota, ale także wówczas, gdy dojdzie do częściowego nieuregulowania zobowiązania. Podatnicy będą wówczas zobowiązani do proporcjonalnego wyłączenia z kosztów podatkowych odpowiedniej kwoty. Analogicznie podatnicy będą zobowiązani postąpić w przypadku „korekty” kosztów i następnie częściowego uregulowania należności wierzyciela. Podobna sytuacja będzie miała miejsce w przypadku niezaliczenia kwot wynikających z faktury (innego dokumentu) do kosztów podatkowych (zarówno bezpośrednio, jak i przez odpisy amortyzacyjne).

Proponuje się, aby przepisy ustaw zmienianych w art. 3 oraz w art. 4, w brzmieniu nadanym projektowaną ustawą, miały zastosowanie do kwot wynikających z faktur (rachunków) lub jeżeli nie istniał obowiązek wystawienia faktury (rachunku) z umów albo innych

dokumentów, zaliczonych do kosztów uzyskania przychodów przed dniem wejścia w życie ustawy, których termin płatności upływa po dniu 31 grudnia 2012 r.

W przypadku podatników podatku dochodowego od osób prawnych, których rok podatkowy jest inny niż rok kalendarzowy i rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2013 r. i zakończy się po dniu 31 grudnia 2012 r., będą oni stosować do końca przyjętego przez siebie roku podatkowego przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych w brzmieniu dotychczasowym. Jednocześnie w odniesieniu do takich podatników projektowane regulacje będą miały zastosowanie także do kwot, które zostały zaliczone do kosztów uzyskania przychodów w roku podatkowym, o którym mowa w zdaniu poprzednim, i których termin płatności upływa po zakończeniu tego roku podatkowego.

2) zmiany w zakresie leasingu

Projekt ustawy zakłada dokonanie zmian w przepisach ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych i ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych dotyczących umów leasingu. Projektowane regulacje zmierzają do wprowadzenia ułatwień dla stron zawierających umowy leasingu oraz do rozszerzenia zakresu przedmiotowego takich umów.

Zaproponowane rozwiązania wprowadzają zmiany w następującym zakresie:

- a) skrócenia wymogu minimalnego czasu trwania umowy leasingu nieruchomości z 10 lat do 5 lat,
- b) umożliwienia objęcia umową leasingu prawa wieczystego użytkowania gruntów,
- c) umożliwienia zmiany stron umowy leasingu w trakcie trwania podstawowego okresu umowy leasingu,
- d) ustalenia wartości przedmiotu ponownego leasingu według jego wartości rynkowej.

Ad a.

W obowiązującym stanie prawnym jednym z wymogów dla uznania umowy za umowę leasingu operacyjnego jest to, aby umowa dotycząca podlegających amortyzacji nieruchomości była zawarta na okres co najmniej 10 lat. Przy czym na uwadze należy mieć to, iż w ramach umów leasingu, finansujący ponosi generalnie ryzyko związane z potencjalną niewypłacalnością korzystającego, a także z koniecznością zagospodarowania przedmiotu umowy. W obecnych warunkach rynkowych wymagany minimalny okres umowy leasingu nieruchomości jest zbyt długim okresem, co znacznie utrudnia po stronie finansującego oszacowanie długoterminowego ryzyka związanego z finansowaniem zakupu nieruchomości.

Z tego względu proponuje się skrócenie minimalnego czasu trwania umowy leasingu nieruchomości podlegających amortyzacji z obecnych 10 lat do 5 lat. Odpowiednie zmiany w tym zakresie zostały dokonane w art. 23b ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych i art. 17b ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Ad b.

Obecne rozwiązania podatkowe dopuszczają, jako przedmiot umowy leasingu podlegające amortyzacji środki trwałe lub wartości niematerialne i prawne, a także grunty (które nie podlegają amortyzacji). Przepisy ustaw o podatkach dochodowych wykluczają natomiast możliwość zawierania umów leasingu, których przedmiotem jest prawo wieczystego użytkowania gruntów. Regulacje takie powodują wiele komplikacji, szczególnie w sytuacji, gdy zawierana jest umowa dotycząca leasingu budynku (budowli) położonego na gruncie będącym przedmiotem prawa użytkowania wieczystego. Oznacza to bowiem, że strony zawierają między sobą dwie umowy – umowę leasingu dotyczącą budynku (budowli) oraz umowę dzierżawy prawa wieczystego użytkowania. Konieczność zawierania dwóch odrębnych umów nie znajduje racjonalnego uzasadnienia. Szczególnie, że w świetle prawa cywilnego w granicach, określonych przez [ustawy](#) i zasady współżycia społecznego oraz przez umowę o oddanie gruntu Skarbu Państwa lub gruntu należącego do jednostek samorządu terytorialnego bądź ich związków w użytkowanie wieczyste, użytkownik może korzystać z gruntu z wyłączeniem innych osób. W tych samych granicach użytkownik wieczysty może swoim prawem rozporządzać. Powyższe oznacza, że prawo użytkowania wieczystego może być przedmiotem obrotu, w tym także sprzedaży. Uznanie prawa użytkowania wieczystego za dopuszczalny przedmiot umowy leasingu oraz ustalenie, na gruncie ustaw o podatkach dochodowych, identycznych skutków jak w przypadku leasingu gruntu stanowiłoby znaczące ułatwienie we wzajemnych rozliczeniach między stronami umowy leasingu. Różnicowanie skutków umów leasingu zawartych w odniesieniu do nieruchomości będących przedmiotem prawa własności oraz prawa użytkowania wieczystego stanowi znaczne obciążenie dla użytkowników wieczystych. Zmiany mające na celu objęcie umowami leasingu prawa użytkowania wieczystego gruntów zostały wprowadzone w art. 23a pkt 1 i art. 23i ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz w art. 17a pkt 1 i art. 17i ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Ad c.

W obowiązującym stanie prawnym brak jest jednoznacznych rozwiązań odnoszących się do zmiany strony umowy leasingu podczas trwania tej umowy. Ustawy o podatkach

dochodowych definiują jedynie podstawowy okres umowy leasingu jako czas oznaczony, na jaki została zawarta ta umowa, z wyłączeniem czasu, na który może być przedłużona lub skrócona. Taki przepis powoduje liczne wątpliwości interpretacyjne i spory między podatnikami a organami podatkowymi. W obrocie gospodarczym zmiana strony umowy leasingu jest spotykanym zjawiskiem, szczególnie w czasie spowolnienia gospodarczego, podczas którego przedsiębiorcy nie zawsze radzą sobie z trudnościami w prowadzeniu działalności. Ze zmianą stron umowy leasingu możemy mieć więc do czynienia w przypadku trudności finansowych po stronie korzystającego czy też zmianą profilu prowadzonej przez niego działalności. Do zmiany może dojść także po stronie finansującego, np. w przypadku sprzedaży przez niego przedmiotu umowy innemu podmiotowi, który będzie występował jako „nowy” finansujący. W przypadku zmiany strony umowy dokonanej w trakcie trwania podstawowego okresu umowy, jeżeli nie dochodzi do zmiany innych postanowień umowy, a jedynie zmiany strony i wstąpienia jej w prawa i obowiązki dotychczasowego korzystającego lub finansującego, zasady podatkowego rozliczania takiej umowy powinny odbywać się tak, jakby się nic nie zmieniło. Jeżeli bowiem dochodzi do przeniesienia praw i obowiązków na inny podmiot, nie dochodzi do przerwania biegu samej umowy leasingu, a jedynie do zastąpienia jednej strony tej umowy przez inny podmiot. Uregulowanie sytuacji zmiany stron umowy leasingu, w przypadku gdy nie są dokonywane inne zmiany tej umowy, np. dotyczące długości czasu trwania tej umowy czy wartości opłat leasingowych, i określenie, że taka zmiana podmiotu nie ma wpływu na dotychczasową umowę, ułatwi przedsiębiorcom prowadzenie działalności przez możliwość „rezygnacji” z kontynuowania umowy leasingu. Przy czym gdyby oprócz zmiany strony umowy nastąpiły jeszcze inne zmiany, wówczas umowa taka powinna być oceniana – dla celów podatkowych – jako nowa umowa. Zmiana przepisów w omawianym zakresie została dokonana w art. 23a pkt 2 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz w art. 17a pkt 2 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Ad d.

W obrocie gospodarczym spotykanym zjawiskiem jest zawieranie przez finansującego kolejnej umowy dotyczącej przedmiotu leasingu, który był już wcześniej leasingowany. Przy czym należy mieć na uwadze, iż jednym z elementów umowy leasingu jest to, iż suma ustalonych przez strony opłat musi odpowiadać co najmniej wartości początkowej środka trwałego lub wartości niematerialnej i prawnej. Zawierając zatem kolejną umowę leasingu,

strony muszą ustalić sumę opłat w odniesieniu do „historycznej” wartości początkowej, co w praktyce oznacza, że nie jest możliwe spełnienie tego warunku przy ponownym leasingu.

W celu umożliwienia zawierania umów leasingu w odniesieniu do środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych, które były już przedmiotem leasingu, proponuje się wprowadzenie regulacji określającej, że w przypadku ponownego leasingu suma ustalonych przez strony opłat musi odpowiadać co najmniej wartości rynkowej przedmiotu umowy. Odpowiednie zmiany zostały wprowadzone w art. 23b ust. 1 pkt 3 i art. 23f ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz w art. 17b ust. 1 pkt 3 i art. 17f ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Wprowadzenie możliwości ponownego leasingu i ustalenie wartości przedmiotu takiej umowy według jego wartości rynkowej wymaga wprowadzenia także pewnych zmian w zakresie opodatkowania leasingu finansowego. Obowiązujące przepisy podatkowe określają bowiem, że po stronie finansującego i korzystającego nie powstaje odpowiednio przychód i koszt podatkowy w zakresie, w jakim ponoszone opłaty leasingowe dotyczą wartości początkowej rzeczy. Opłaty leasingowe w części stanowią spłatę tej wartości i tylko w takim zakresie nie powodują po stronie finansującego powstania przychodu. Odnoszą się bowiem do poniesionego przez finansującego wydatku na nabycie lub wytworzenie przedmiotu umowy leasingu, który to wydatek nie podlega u niego „podatkowemu” rozliczeniu przez odpisy amortyzacyjne (tym samym ta część opłaty leasingowej, która odpowiada wydatkom na nabycie lub wytworzenie, nie stanowi przychodu). W przypadku ponownego leasingu możemy mieć do czynienia z sytuacją, że ustalone przez strony opłaty leasingowe – w części stanowiącej spłatę wartości początkowej – de facto przewyższają tę wartość. W takim przypadku nie ma uzasadnienia, aby finansujący nie zaliczał do przychodu nadwyżki ponad poniesiony wydatek na nabycie (wytworzenie) przedmiotu umowy leasingu, gdyż już otrzymał zwrot tego wydatku. Jeżeli zatem w przypadku ponownego leasingu strony ustalą wartość przedmiotu umowy w wysokości jego wartości rynkowej – i suma opłat będzie co najmniej równa tej kwocie, a we wcześniejszej umowie finansujący otrzymał już spłatę, np. całej wartości początkowej środka trwałego lub wartości niematerialnej i prawnej, to wartość raty leasingowej wynikającej z bieżącej umowy będzie stanowić dla finansującego przychód podatkowy w pełnej wysokości. Proponuje się więc wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą w leasingu finansowym do przychodów finansującego zaliczać się będzie opłaty leasingowe otrzymane we wszystkich umowach leasingu dotyczących tego samego środka trwałego lub wartości niematerialnej i prawnej, w części przewyższającej spłatę

wartości początkowej określonej dla celów amortyzacji. W celu realizacji powyższej zasady proponuje się wprowadzić nowy ust. 3 w art. 23f ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz w art. 17f ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Pozostałe zmiany wprowadzane projektowaną ustawą, tj. zmiana art. 23a pkt 5 i art. 23f ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz art. 17a pkt 5 i art. 17f ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, są konsekwencją wprowadzenia regulacji związanych z ponownym leasingiem. Proponuje się, aby projektowane zmiany miały zastosowanie do umów zawartych od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy, tj. od dnia 1 stycznia 2013 r.

3. Zmiany w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (art. 5 projektu)

Zmiana zaproponowana w art. 5 pkt 1 projektu polega na zniesieniu uznaniowości administracyjnej organów podatkowych dotyczącej możliwości ograniczenia poboru zaliczek na podatek przez modyfikację art. 22 § 2a ustawy – Ordynacja podatkowa (wyrazy „może ograniczać” zastąpiono wyrazem „ogranicza”). Racjonalizacja postępowania podatkowego wymaga odejścia od możliwości wydawania przez organy podatkowe decyzji w ramach uznania administracyjnego. Konieczne jest zatem wprowadzenie takich zmian w przepisach prawa podatkowego, aby decyzja kierowana do podatnika nie zależała od dobrej lub złej woli urzędnika. Obowiązująca aktualnie konstrukcja art. 22 § 2a ustawy – Ordynacja podatkowa dotycząca ograniczenia wysokości zaliczek, gdy podatnik uprawdopodobni, że zaliczki byłyby niewspółmiernie wysokie w stosunku do przewidywanego podatku, jest oparta na uznaniu administracyjnym, co nie sprzyja przejrzystości podejmowanych decyzji. W praktyce wielu przedsiębiorców nie korzysta w ogóle z możliwości wystąpienia z wnioskiem o ograniczenie wysokości zaliczek, ponieważ z doświadczenia wie, że organ podatkowy może odmówić, w sposób dowolny, pozytywnego rozpatrzenia wniosku. Zniesienie uznaniowości administracyjnej w tym zakresie umożliwiłoby wykorzystanie w większym stopniu instrumentu ograniczenia poboru zaliczek na podatek, co przełożyłoby się korzystnie na warunki funkcjonowania przedsiębiorstw korzystających z tej możliwości.

W art. 5 w pkt 2 projektu prowadzono sukcesję podatkową przy przekształcaniu osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą w jednoosobową spółkę kapitałową.

Od dnia 1 lipca 2011 r. przedsiębiorca będący osobą fizyczną może dokonać przekształcenia i rozpocząć wykonywanie działalności gospodarczej w formie jednoosobowej spółki kapitałowej – spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Wprowadzona została sukcesja cywilnoprawna. Brak jednak wciąż przepisów, które umożliwiłyby sukcesję

podatkową takiej czynności. W związku z tym niezbędne jest dokonanie zmian w prawie podatkowym skutkujących sukcesją podatkową w przypadku przekształcania przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną w spółkę kapitałową. W tym celu należy dokonać odpowiednich zmian w Ordynacji podatkowej oraz w Kodeksie spółek handlowych. Sukcesja podatkowa obejmowałaby te prawa przekształcanej osoby fizycznej, które są związane z wykonywaną działalnością gospodarczą. Wprowadzeniu do Ordynacji podatkowej przepisów o sukcesji podatkowej związanej z prowadzoną działalnością gospodarczą towarzyszyłoby wykreślenie zdania drugiego w art. 584² § 2 Kodeksu handlowego, gdzie z zakresu sukcesji wyłączono ulgi podatkowe przewidziane w przepisach prawa podatkowego (art. 8 pkt 1 projektu). W art. 5 w pkt 4 projektu zniesiono możliwość dokonywania wymiaru uzupełniającego przy zwrocie sprawy organowi pierwszej instancji w toku postępowania odwoławczego przez uchylenie art. 230 ustawy – Ordynacja podatkowa. Zakaz reformationis in peius należy do fundamentalnych zasad prawa procesowego i stanowi gwarancję ochrony interesów strony, której sytuacja prawna, w przypadku skorzystania z przysługujących jej środków odwoławczych, nie ulegnie pogorszeniu. Przełamanie tej zasady na gruncie postępowania podatkowego powoduje, że strona odwołująca się nie ma gwarancji utrzymania dotychczasowej sytuacji prawnej ustalonej zaskarżoną decyzją. Nie ma podstaw, aby utrzymywać stan prawny, który pozwala organom podatkowym naprawiać wszelkie błędy popełnione przy wymiarze podatków przez organ podatkowy pierwszej instancji tylko dlatego, że podatnik złożył odwołanie od decyzji określającej lub ustalającej zobowiązanie podatkowe. Zgodnie zaś ze stanem obecnym (art. 230 Ordynacji podatkowej) organ odwoławczy może zwrócić sprawę organowi pierwszej instancji w celu dokonania wymiaru uzupełniającego, jeżeli zobowiązanie podatkowe zostało ustalone lub określone w wysokości niższej albo kwota zwrotu podatku została określona w wysokości wyższej niż to wynika z przepisów prawa podatkowego albo określono stratę w wysokości wyższej od poniesionej. Postanowienie w tej sprawie organ odwoławczy doręcza również stronie, ale nie przysługuje od niego zażalenie. Oznacza to, że strona odwołująca się będzie mogła zaskarżyć to postanowienie dopiero po odwołaniu od decyzji, jaką wyda organ pierwszej instancji. Nowa decyzja wydawana jest zgodnie ze stanem prawnym obowiązującym w dniu powstania obowiązku podatkowego. Złożenie odwołania od decyzji podatkowej może mieć zatem negatywne skutki dla skarżącego, mimo iż błąd mógł być niezamierzony i wynikać np. z błędnego zakwalifikowania wydatku do kosztów uzyskania przychodu. Dokonanie wymiaru uzupełniającego (na niekorzyść skarżącego) jest możliwe również wtedy, gdy podatnik złoży odwołanie, i takiej właśnie sytuacji powinna zapobiec proponowana zmiana.

Uchylenie art. 230 Ordynacji podatkowej nie pozbawi organu odwoławczego możliwości naprawienia rażących naruszeń prawa przez organ podatkowy pierwszej instancji. Przepis art. 230 Ordynacji podatkowej jest wyjątkiem od ogólnej zasady wyrażonej w art. 234, zgodnie z którą organ odwoławczy nie może wydać decyzji na niekorzyść strony odwołującej się, chyba że zaskarżona decyzja rażąco narusza prawo lub interes publiczny. W związku z tym uchylenie art. 230 Ordynacji podatkowej nie uniemożliwi modyfikacji decyzji wymiarowych przez organ odwoławczy, jeżeli zaskarżona decyzja rażąco narusza prawo lub interes publiczny.

4. Zmiany w ustawie z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (art. 2, art. 6 i art. 11 projektu)

Zmiany zaproponowane w art. 6 i art. 11 projektu mają na celu doprecyzowanie przepisów dotyczących szczegółowego określenia zakresu przedmiotowego interpretacji wydawanych przez odpowiednie organy na podstawie prawa ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych, z wyraźnym rozdzieleniem kompetencji między ZUS i NFZ. Przepisy, które obecnie obowiązują nie wskazują w sposób wyraźny, który organ i w jakim zakresie powinien wydawać interpretacje dotyczące prawa ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych. Konieczne jest doprecyzowanie przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych oraz przepisów o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, które jednoznacznie wskażą obszar uprawnień organów do dokonywania interpretacji z zakresu wymierzania i pobierania składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne. Brak jednoznacznych przepisów w tym zakresie powoduje, że w efekcie urzędy odsyłają nierozpatrzone wnioski jako niewłaściwe w sprawie lub zwracają wnioski przedsiębiorcy jako niespełniające przesłanek odnośnie do wydania pisemnej interpretacji. Dodatkowo w art. 2, art. 6 i art. 11 projektu w zmienianych tymi przepisami ustawach dodano regulację zapewniającą publikację interpretacji indywidualnych wydawanych na podstawie art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przez ZUS, NFZ oraz KRUS. Publikowanie interpretacji przyczyni się do postulowanego przez środowisko przedsiębiorców upowszechnienia informacji o praktyce stosowania prawa z zakresu ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych w sytuacjach rodzących wątpliwości przedsiębiorców, a w dalszej perspektywie do ułatwienia im wykonywania ciężących na nich obowiązków. Obecny

obowiązek publikowania interpretacji w sprawach podatkowych wynika z art. 14i § 3 Ordynacji podatkowej. Proponuje się rozszerzyć obowiązek publikowania interpretacji o najistotniejsze obszary z punktu widzenia potrzeb przedsiębiorców, tj. wydawanych w zakresie składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne przez ZUS, NFZ oraz KRUS. W przepisach przejściowych zawarto natomiast regulację, aby do spraw wszczętych na podstawie art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i niezakończonych wydaniem interpretacji indywidualnej do dnia wejścia w życie projektowanej ustawy miały zastosowanie nowe przepisy w zakresie obowiązku publikacyjnego (art. 24 projektu).

5. Zmiany w ustawie z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (art. 7 projektu)

Zmiana wprowadzona w art. 7 w pkt 1 projektu jest konsekwencją dodania art. 93a § 4 w ustawie – Ordynacja podatkowa (art. 5 pkt 2 projektu).

W art. 7 pkt 2 projektu uregulowano sposób sporządzania sprawozdania finansowego przy przekształceniu osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą w jednoosobową spółkę kapitałową niezobowiązanych do prowadzenia ksiąg rachunkowych. W odniesieniu do przypadków, w których przekształceniu w spółkę kapitałową podlega przedsiębiorca jednoosobowy, który – zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy o rachunkowości – nie jest zobowiązany do prowadzenia ksiąg rachunkowych, wprowadzono rozwiązanie analogiczne do przewidzianego w art. 10¹ ksh, mającego zastosowanie do spółek osobowych.

Stosownie do art. 584⁵ pkt 1 ksh przekształcenie przedsiębiorcy w spółkę kapitałową odbywa się w oparciu o plan przekształcenia, którego obligatoryjnym elementem jest sprawozdanie finansowe. Sprawozdanie finansowe sporządza się na dzień zamknięcia ksiąg rachunkowych, ewentualnie inny dzień bilansowy, stosując odpowiednio zasady wyceny aktywów i pasywów oraz ustalenia wyniku finansowego na podstawie ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości. W przypadku przedsiębiorców – osób fizycznych, którzy nie mają obowiązku prowadzenia ksiąg rachunkowych, brak jest precyzyjnego określenia, które pozwoliłoby – jak to się dzieje w przypadku spółek osobowych na podstawie art. 10¹ ksh – na sporządzanie przez nich sprawozdania finansowego w oparciu o podsumowanie zapisów w podatkowej księdze przychodów i rozchodów oraz innych ewidencji prowadzonych dla celów podatkowych, spis z natury, a także inne dokumenty. Kwestia ta powinna być wyraźnie uregulowana w przepisach – nie ma bowiem uzasadnienia dla odmiennego traktowania znajdujących się w takiej samej sytuacji przedsiębiorców – osób fizycznych i przedsiębiorców działających w postaci spółek osobowych, tym bardziej że w ramach przepisów ustawy

o rachunkowości ustawodawca wymienia wskazane podmioty w jednej grupie i przewiduje wobec nich takie same regulacje (art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy o rachunkowości).

6. Zmiany w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (art. 8 projektu)

Zmiany zaproponowane w art. 8 projektu dotyczą ograniczenia obowiązku przekazywania wykazu informacji składanych przez podmioty korzystające ze środowiska tylko do marszałka województwa, jeden raz w roku w terminie do dnia 31 marca roku następującego po upływie roku sprawozdawczego. Marszałek województwa będzie przekazywał wykaz do pozostałych podmiotów w ramach zadań własnych. Wykaz zawiera informacje i dane, które służą do ustalenia wysokości opłaty za korzystanie ze środowiska oraz jej wysokość. Złożenie wykazu i uiszczenie ewentualnej opłaty jest ze sobą ściśle powiązane i następuje w tym samym terminie. W związku z powyższym, redukując półroczny obowiązek składania wykazu i jednocześnie półroczny obowiązek uiszczania należnej opłaty, należy podwyższyć kwotę zwalniającą z wnoszenia opłaty. Obecnie nie wnosi się opłat z tytułu tych rodzajów korzystania ze środowiska, których półroczna wysokość nie przekracza 400 zł. Zakładając aktualizowanie wykazu jeden raz w roku, w celu niepogorszenia sytuacji podmiotów korzystających ze środowiska, należy ustalić wysokość zwalniającą jako dwukrotność opłaty zwalniającej obecnie. W obecnym stanie prawnym wykaz jest przekazywany do trzech instytucji: marszałka województwa, wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska oraz wójta, burmistrza lub prezydenta miasta (w zakresie opłat za miejsce składowania odpadów). Celowe jest uproszczenie realizacji obowiązku informacyjnego wynikającego z ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska. W celu redukcji obciążeń administracyjnych nałożonych na przedsiębiorców uzasadnione jest zniesienie obowiązku przekazywania wykazu do wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, wójta, burmistrza lub prezydenta miasta. Należy także zaznaczyć, iż ze względu na nowelizację ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, która wejdzie w życie w dniu 1 stycznia 2017 r., konieczne stanie się dostosowanie przyszłego brzmienia przepisów do niniejszej propozycji.

7. Zmiany w ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (art. 15 projektu ustawy)

W pkt 1 i 11 projektu zniesiono obowiązek rejestracyjny i ewidencyjny dla podmiotów zużywających energię elektryczną wytwarzaną z generatorów o łącznej mocy 1 MW. Zgodnie z ustawą z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym podmiot prowadzący działalność gospodarczą jest obowiązany dokonać zgłoszenia rejestracyjnego właściwemu naczelnikowi urzędu celnego. Na podstawie § 9 rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego zwalnia się od akcyzy zużycie energii elektrycznej wyprodukowanej z generatorów o łącznej mocy nieprzekraczającej 1 MW, niedostarczanej do instalacji połączonych i współpracujących ze sobą, służących do przesyłania energii elektrycznej, pod warunkiem że od wyrobów energetycznych wykorzystywanych do produkcji tej energii elektrycznej została zapłacona akcyza w należnej wysokości. Proponowana zmiana ma na celu zniesienie obowiązku rejestracyjnego oraz obowiązku ewidencyjnego wobec podmiotów, które zużywają wytworzoną w opisany powyżej sposób energię elektryczną, pod warunkiem że od wyrobów energetycznych wykorzystywanych do produkcji tej energii elektrycznej została zapłacona akcyza w należnej wysokości.

W pkt 2 projektu rozszerzono upoważnienie ustawowe dla Ministra Finansów w art. 38 ust. 2 ustawy o podatku akcyzowym, w szczególności dodano upoważnienie do określenia sytuacji, w których dla zwolnienia od akcyzy wyrobów węglowych nie musi być spełniony warunek dołączenia dokumentu dostawy do przemieszczanych wyrobów węglowych lub warunek prowadzenia ewidencji wyrobów węglowych zużywanych do celów uprawniających do zwolnienia. Obecne przepisy w zakresie ewidencjonowania sprzedaży i nabycia wyrobów węglowych są zbyt restrykcyjne i niepotrzebnie generują dodatkowe obciążenia dla podmiotów zobowiązanych do stosowania przepisów. Obowiązki w tym zakresie zostały określone w aktach wykonawczych do ustawy o podatku akcyzowym. Zmniejszenie uciążliwości tych obowiązków wymaga jednak uprzedniego rozszerzenia upoważnienia ustawowego określonego dla Ministra Finansów w art. 38 ust. 2 ustawy o podatku akcyzowym. Zasadne jest wprowadzenie upoważnienia Ministra Finansów do określenia sytuacji, w których dla zwolnienia od akcyzy wyrobów węglowych nie musi być spełniony warunek dołączenia dokumentu dostawy do przemieszczanych wyrobów węglowych lub warunek prowadzenia ewidencji wyrobów węglowych zużywanych do celów uprawniających do zwolnienia. Wprowadzenie powyższej zmiany w ustawie o podatku akcyzowym umożliwi Ministrowi Finansów uproszczenie procedur towarzyszących obrotowi wyrobami węglowymi zwolnionymi od akcyzy oraz szybkie reagowanie na utrudnienia w tym

zakresie mogące się pojawić w przyszłości.

W pkt 3, pkt 4 lit. a, pkt 5 – 7 i 9 odstąpiono od wymogu uzyskiwania przez następców prawnych i podmioty przekształcone nowego zezwolenia na prowadzenie określonej działalności na podstawie przepisów ustawy o podatku akcyzowym. Celem proponowanej zmiany jest umożliwienie następcom prawnym i podmiotom przekształconym korzystanie w pełni z praw i obowiązków wynikających z udzielonych wcześniej zezwoleń. Następcy prawni oraz podmioty przekształcone w sytuacjach uregulowanych w Ordynacji podatkowej nie musieliby uzyskiwać nowych zezwoleń na prowadzoną dotychczas i kontynuowaną działalność, a dotychczasowe zezwolenia podlegałyby zmianie. W następstwie wyeliminowany zostanie długotrwały proces uzyskiwania zezwoleń, który częstokroć przyczyniał się do konieczności czasowego zaprzestania działalności nowo powstałych podmiotów. Ustawa o podatku akcyzowym w obecnym brzmieniu zawiera przepisy wyłączające sukcesję podatkową z Ordynacji podatkowej. Przykładowo na podstawie obecnego art. 49 ust. 10 ustawy o podatku akcyzowym zmiana miejsca prowadzenia składu podatkowego lub podmiotu prowadzącego skład podatkowy wymaga uzyskania nowego zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego. Analogiczna sytuacja ma miejsce w przypadku zmiany podmiotu pośredniczącego.

W pkt 4 lit. b projektu został wydłużony termin na przekazanie naczelnikowi urzędu celnego przez prowadzącego skład podatkowy informacji zawierających dane o wyrobach akcyzowych i podmiotach, które wyprowadziły te wyroby ze składu podatkowego w ramach posiadanych zezwoleń wyprowadzenia. Celem zaproponowanej nowelizacji jest wydłużenie terminu w taki sposób, aby podatnik nie miał trudności w przekazaniu całkowitych danych o dokonanych wyprowadzeniach. Wydłużenie terminu pozwoli na rzeczywiste określenie przypadków wyprowadzenia wyrobów akcyzowych poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy. Zgodnie z obecnym art. 54 ust. 15 ustawy o podatku akcyzowym podmiot prowadzący skład podatkowy jest obowiązany przekazać ostatniego dnia miesiąca właściwemu naczelnikowi urzędu celnego pisemną informację zawierającą dane o wyrobach akcyzowych i podmiotach, które wyprowadziły te wyroby ze składu podatkowego w ramach posiadanych zezwoleń wyprowadzenia.

W pkt 8 projektu ujednociono warunki, które należy spełnić w celu uzyskania zezwoleń wydawanych na podstawie przepisów ustawy o podatku akcyzowym oraz warunków, które należy spełnić w celu uzyskania zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego. Celem proponowanej zmiany jest ujednoczenie ww. wymaganych warunków, które obecnie w różnych sytuacjach na gruncie akcyzy są

zróżnicowane. Ułatwi to podatnikom funkcjonowanie przez wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych. Przedmiotowa zmiana dotyczy art. 64 ust. 1 pkt 4 ustawy o podatku akcyzowym, który powinien mieć brzmienie identyczne jak art. 48 ust. 1 pkt 4.

W pkt 10 projektu wprowadzono możliwości żądania odsetek podatkowych od zwrotu akcyzy po terminie. Przepisy ustawy o podatku akcyzowym nie zawierają przepisu umożliwiającego naliczenie odsetek w razie opóźnienia w zwrocie akcyzy. Brak jest również odesłania do Ordynacji podatkowej w tym zakresie, jak czyni to ustawa o podatku od towarów i usług. Wprowadzenie proponowanej zmiany wynika z potrzeby zachowania symetrii w konsekwencjach nieprzestrzegania normy prawnej. Ponadto niedokonanie zwrotu akcyzy w terminie niewątpliwie prowadzi do zatorów płatniczych. W skrajnym przypadku niezwrócenie akcyzy w terminie może prowadzić do upadłości przedsiębiorcy. Ordynacja podatkowa i ustawa o podatku od towarów i usług zawierają w tym zakresie pewne rozwiązania i gwarancje należytego ich stosowania; nie ma uzasadnionych powodów, aby inaczej postępować w przypadku zwrotu akcyzy. Podatnicy, którzy nie otrzymali zwrotu akcyzy w terminie, wnoszą do naczelnika urzędu celnego o wydanie decyzji i wypłatę należnej kwoty wraz z odsetkami, powołując się na art. 78 Ordynacji podatkowej. Zgodnie z tym przepisem wszelkie nadpłaty podlegają oprocentowaniu w wysokości równej wysokości odsetek za zwłokę pobieranych od zaległości podatkowych. W przypadku akcyzy wydawane są decyzje odmowne uzasadniane tym, że zwrot akcyzy nie jest nadpłatą, o której mowa w art. 72 Ordynacji podatkowej. W konsekwencji nie można ubiegać się o odsetki. Takie stanowisko potwierdzają też sądy administracyjne, np. NSA w wyroku z dnia 1 grudnia 2011 r. (sygn. akt I GSK 709/10), WSA w Krakowie w wyroku z dnia 9 lutego 2012 r. (sygn. akt I SA/Kr 1854/11).

W pkt 12 projektu odstąpiono od obowiązku pisemnego powiadomienia właściwego naczelnika urzędu celnego o wyprowadzeniu ze składu podatkowego wyrobów akcyzowych zwolnionych z obowiązku oznaczania znakami akcyzy przeznaczonych do dokonania dostawy wewnątrzspółnotowej lub na eksport. Kompleksową informację o towarach wysyłanych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy zawiera projekt e-AD, który musi być przesłany do Systemu przed rozpoczęciem przemieszczania. Wobec powyższego zbędne jest wysyłanie dodatkowo pisemnego powiadomienia o wyprowadzeniu wyrobów akcyzowych ze składu podatkowego, o którym mowa w art. 118 ust. 5 ustawy o podatku akcyzowym.

W pkt 13 projektu wprowadzono zmianę dotyczącą terminu składania ostatecznej korekty zapotrzebowania na znaki akcyzy, przez wyłączenie z tych regulacji napojów alkoholowych, przy czym przedmiotowe wyłączenie nie dotyczyłoby sytuacji, gdy

wprowadzany byłby nowy wzór znaków akcyzy. W obecnym stanie prawnym przepis art. 125 ust. 4 ustawy o podatku akcyzowym regulujący termin ostatecznej zmiany wstępnego zapotrzebowania dotyczy znaków akcyzy na wszystkie wyroby objęte obowiązkiem oznaczania znakami akcyzy. Tymczasem realizacja tego przepisu wskazuje na to, że w obowiązującym kształcie jest on niezbędny jedynie w stosunku do znaków akcyzy na wyroby tytoniowe, co sygnalizują zarówno urzędy celne, jak również podmioty obowiązane do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy. Pozostałe wyroby powinny być wyłączone spod tej regulacji, natomiast powinny podlegać analogicznej regulacji, w przypadku gdy będzie dokonywana zmiana wzorów znaków akcyzy na te wyroby. Proponowana zmiana przewiduje zatem zachowanie dotychczasowej regulacji w stosunku do znaków akcyzy na wyroby tytoniowe oraz wprowadzenie analogicznej regulacji dla znaków akcyzy na wyroby spirytusowe, winiarskie i tytoniowe w przypadku zmiany wzorów znaków akcyzy na te wyroby.

W pkt 14 projektu proponowana zmiana polega na odstąpieniu od zakazu przekazywania znaków akcyzy – w sytuacjach uregulowanych przepisami Ordynacji podatkowej w zakresie praw i obowiązków następców prawnych oraz podmiotów przekształconych. Celem powyższej zmiany przepisów jest taka ich konstrukcja, która umożliwiłaby przekazanie znaków akcyzy następcom prawnym i podmiotom przekształconym. Podmioty przekształcane w sytuacjach uregulowanych w Ordynacji podatkowej nie musiałyby zwracać niewykorzystanych znaków akcyzy, a następcy prawni wnioskować o wydanie nowych znaków akcyzy. W celu zachowania kontroli, przekazanie znaków akcyzy następcom prawnym powinno nastąpić protokolarnie, pod nadzorem właściwego naczelnika urzędu celnego. Zgodnie z obecnym art. 134 ust. 5 ustawy o podatku akcyzowym w przypadku przejęcia praw i obowiązków podmiotu obowiązane do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy, rozliczenia znaków akcyzy oraz zwrotu niewykorzystanych znaków akcyzy dokonuje następca prawny podmiotu obowiązane do oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy lub inne osoby, które przejęły jego prawa i obowiązki, w terminie 14 dni od przejęcia praw i obowiązków.

8. Zmiany w ustawie z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym (art. 16 projektu)

EUROSTAT – Urząd Statystyczny Wspólnot Europejskich podjął decyzję z dnia 11 lutego 2004 r. odnośnie do sposobu rejestracji w rachunkach narodowych kontraktów zawieranych przez jednostki sektora instytucji rządowych i samorządowych w ramach

partnerstwa z jednostkami spoza sektora. Decyzja określa ich wpływ na deficyt/nadwyżkę i dług sektora. Jest ona rezultatem prac podjętych w 2003 r. we współpracy z ekspertami z krajów europejskich i innymi międzynarodowymi organami.

EUROSTAT rekomenduje, aby aktywa zaangażowane w partnerstwo publiczno-
-prywatne były klasyfikowane jako aktywa niebędące aktywami sektora instytucji rządowych i samorządowych, a w następstwie tego rejestrowane poza bilansem sektora, jeżeli spełnione są łącznie dwa następujące uwarunkowania:

- 1) partner prywatny ponosi ryzyko konstrukcyjne (budowy) oraz
- 2) partner prywatny ponosi co najmniej ryzyko dostępności lub ryzyko popytu.

W sytuacji gdy sektor instytucji rządowych i samorządowych ponosi ryzyko konstrukcyjne lub jeżeli partner prywatny ponosi jedynie ryzyko konstrukcyjne i żadnego z pozostałych ryzyk, aktywa są klasyfikowane jako aktywa sektora instytucji rządowych i samorządowych. Ma to istotne konsekwencje dla finansów sektora, zarówno dla deficytu, jak i długu.

Mając na względzie decyzję EUROSTATU, wprowadzono zmiany w ustawie o partnerstwie publiczno-prywatnym. Zgodnie z przyjętymi rozstrzygnięciami zobowiązania wynikające z tytułu umów o partnerstwie publiczno-prywatnym nie będą wpływały na poziom państwowego długu publicznego oraz deficyt sektora finansów publicznych w sytuacji, gdy partner prywatny ponosił będzie większość ryzyka budowy oraz większość ryzyka dostępności lub ryzyka popytu – z uwzględnieniem wpływu na wymienione ryzyka czynników, takich jak gwarancje i finansowanie przez partnera publicznego oraz alokacja aktywów po zakończeniu trwania umowy. Projektowany przepis dopuszcza zatem również inne – poza wymienionymi powyżej – czynniki, które mogłyby być uznane za powodujące powrotne przeniesienie ryzyk na partnera publicznego.

Nowelizacja ustawy przewiduje również możliwość wydania przez ministra właściwego do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz po zasięgnięciu opinii Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego rozporządzenia, w którym określone będą zakres poszczególnych rodzajów ryzyka oraz czynniki uwzględniane przy ich ocenie, mając na względzie zapewnienie przejrzystości poszczególnych rodzajów ryzyka.

9. Zmiany zaproponowane w art. 1, art. 9, art. 12 – 14 i art. 17 projektu ustawy

Zmiany zaproponowane w ww. przepisach projektowanej ustawy dotyczą rezygnacji z oryginałów i uwierzytelnionych kopii. Propozycje zmian dotyczą:

- 1) wprowadzenia w art. 67c § 3 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji możliwości złożenia kopii dyplomu ukończenia wyższej, średniej lub zasadniczej szkoły o profilu technicznym lub artystycznym lub dyplomu mistrza, w zawodzie lub kierunku odpowiadającym rodzajowi majątku, którego wartość podlega oszacowaniu (art. 1 projektu),
- 2) wprowadzenia w art. 21 w ust. 3 i 6 ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne możliwości dostarczenia niewierzytelnionych kopii zezwolenia na wytwarzanie produktu leczniczego homeopatycznego przy składaniu wniosku o dopuszczenie do obrotu produktów leczniczych homeopatycznych oraz wniosku o dopuszczenie do obrotu produktów leczniczych homeopatycznych weterynaryjnych. Zezwolenie na wytwarzanie produktów leczniczych wydaje zgodnie z art. 38 ust. 2 Główny Inspektor Farmaceutyczny (GIF). Natomiast pozwolenie na dopuszczenie produktu do obrotu wydaje Prezes Urzędu Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych. Obydwa organy podlegają Ministrowi Zdrowia. W przypadku wątpliwości co do ważności zezwolenia na wytwarzanie produktów Urząd Produktów może, bez pośrednictwa wnioskodawcy, uzyskać informacje od GIF lub z baz danych zawierających wydane zezwolenia, do których ma dostęp. Kopie zezwoleń wydane w innych krajach również dołącza się do wniosku, jednakże zgodnie z obowiązującymi przepisami nie muszą być uwierzytelnione (art. 9 projektu),
- 3) wprowadzenia w art. 8 ust. 7 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym możliwości dołączenia do wniosku o wpis do rejestru niewierzytelnionej kopii dowodu uiszczenia opłaty oraz wprowadzenia w ust. 8 możliwości dołączenia do wniosku niewierzytelnionej kopii umowy z organizacją odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz kopii dokumentu potwierdzającego wniesienie zabezpieczenia finansowego (art. 12 projektu),
- 4) wprowadzenia w art. 14a ust. 2 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy możliwości dołączenia do wniosku o wypłatę zaliczek przeznaczonych na zaspokojenie niezaspokojonych świadczeń pracowniczych niewierzytelnionej kopii wniosku o ogłoszenie upadłości złożonego w sądzie. Uwierzytelnienie kopii wniosku o ogłoszenie upadłości

złożonego w sądzie naraża pracodawcę na nieuzasadnione koszty opłaty notarialnej (art. 13 projektu),

- 5) wprowadzenia w art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów możliwości dołączenia do wniosku o przyznanie premii kompensacyjnej kopii dokumentów potwierdzających informację o lokalach kwaterunkowych, ich powierzchni użytkowej, okresach, w jakich wynajem podlegał ograniczeniom, oraz kopii dokumentów potwierdzających spełnienie warunków (art. 14 projektu),
- 6) wprowadzenia w art. 18 ust. 4 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach możliwości dołączenia do wniosku o wpis do rejestru wprowadzających baterie lub akumulatory oraz prowadzących zakłady przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów niewierzytelnej kopii dowodu uiszczenia opłaty rejestrowej. Wygenerowane elektronicznie potwierdzenie wpłaty nie wymaga uwierzytelnienia. W celu realizowania zasady uproszczeń procedur administracyjnych konieczne jest dopuszczenie przekazywania niewierzytelnych kopii (art. 17 projektu).

Powyższe propozycje stanowią uzupełnienie zmian w zakresie rezygnacji z oryginałów i uwierzytelnionych kopii zawartych w ustawie z dnia 21 marca 2011 r. o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. Nr 105, poz. 622, z późn. zm.).

Proponuje się, aby ustawa weszła w życie z dniem 1 stycznia 2013 r. W związku z faktem, że projektowana ustawa zawiera rozwiązania korzystne dla przedsiębiorców, w szczególności tych, którzy rzetelnie regulują swoje zobowiązania, zasadne jest jak najszybsze ich wprowadzenie w życie.

Zgodnie z uchwałą nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji. Ponadto projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Gospodarki zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.). Podmioty wykonujące działalność lobbingsową nie zgłosiły zainteresowania pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

Projekt ustawy jest zgodny z przepisami Unii Europejskiej.